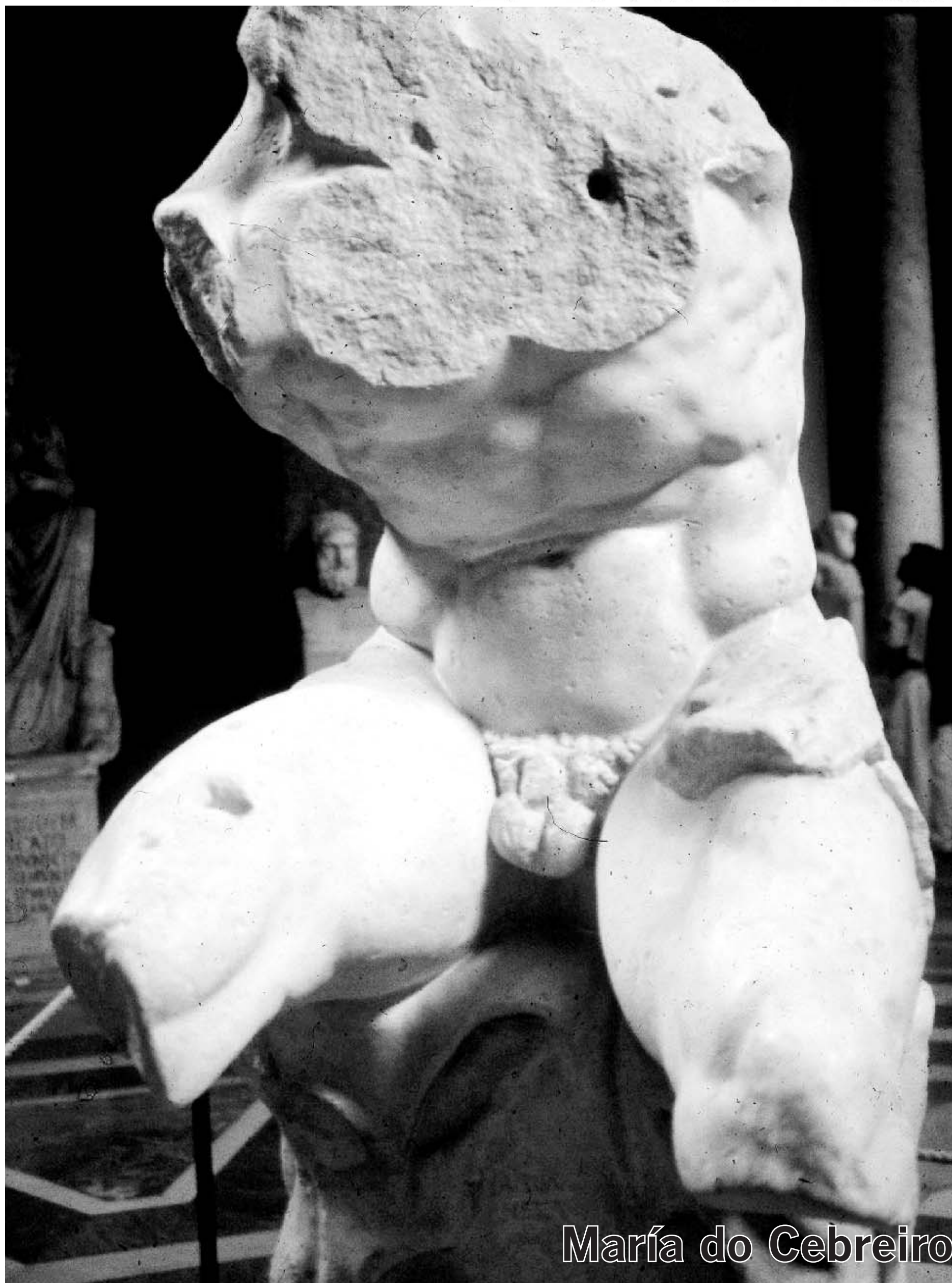

24 A G O S T O D O 2 0 0 6 - N Ú M E R O 6 3 2

rdl

REVISTA
DAS
LETRAS

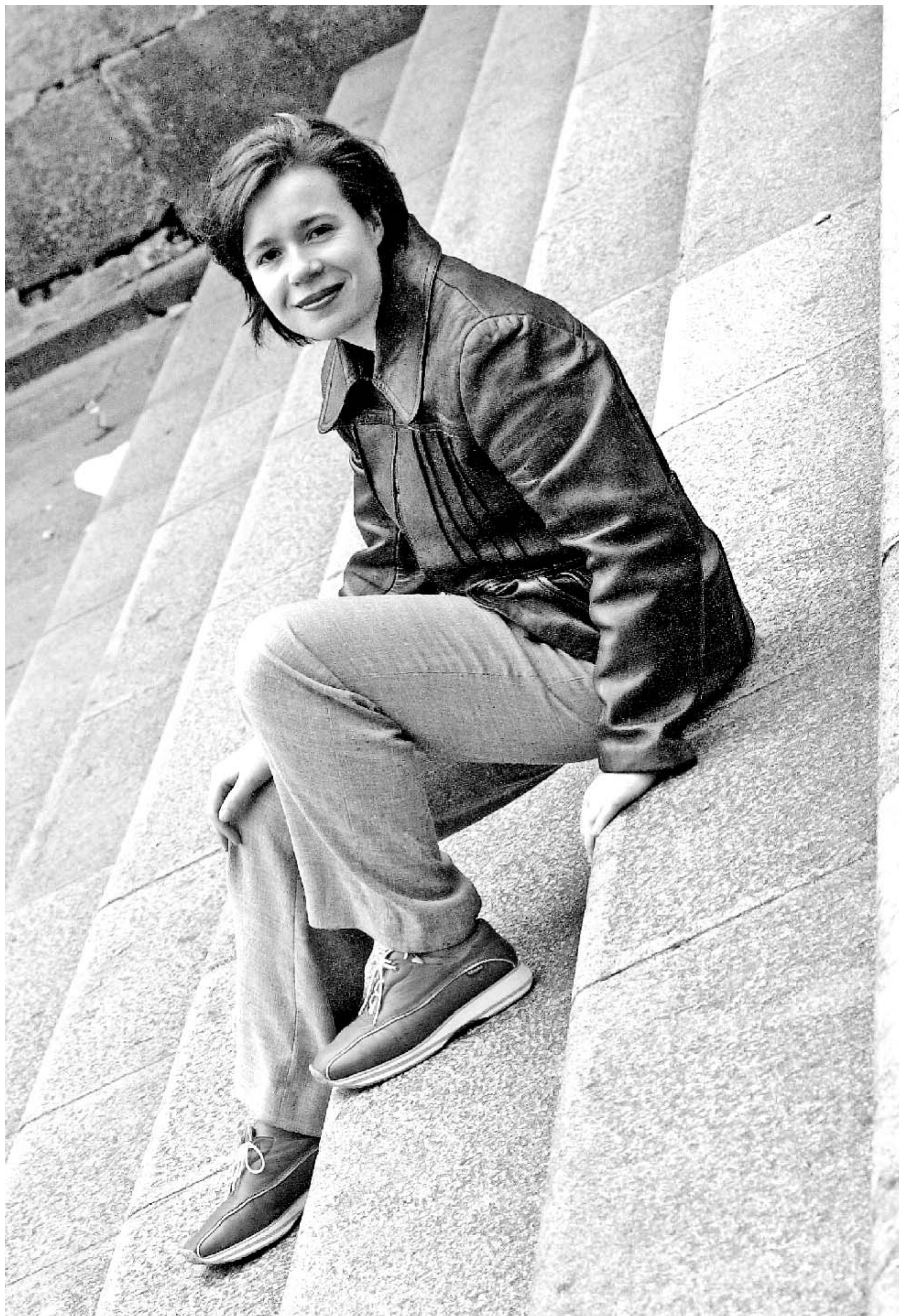
María do Cebreiro

O nome de María do Cebreiro (Santiago, 1976) abrollou na poesía galega de finais do século XX como unha augación de intelixencia que rompeu cos moldes da xeración dos noventa, á que ela pertencería pola orde cronolóxica e á que, porén, non se engasta por unha sinxela carga de inquietudes e textualidades. Autora de dous libros que marcaron unha inflexión na forma e nas intencións de tecer o verso –‘O estadio do espello’ (1998) e ‘Nós, as inadaptadas’ (2002)–, María do Cebreiro desenvolveu desde entón unha prolífica traxectoria, con títulos como ‘Non queres que o poema te coñeza’ (2004), onde leva ás

María do Cebreiro

Humidade moral

últimas consecuencias a súa tese sobre a Literatura e a vida. Conceptual na intensidade dos seus textos, transparente na súa liñaxe verbal e recreadora –ao estilo da escrita posmoderna– na fusión de fontes e identidades, a súa obra vai camiño de converterse nunha referencia da nova poesía galega. A ‘Humidade moral’ que hoxe presentamos nos monográficos de ‘Revista das Letras’ é un conxunto de textos inéditos que lle devolven ao lector boa parte da inmediatez que caracterizou os seus primeiros libros. Son, sen dúbida, pegadas dunha poeta que chega aos trinta anos pletórica de emoción, de imaxinación e de luz.

Lovesong

E para que o poema
poida escapar da páxina:
hai que termar do alento,
cavilar moi a modo
en Spinoza,
escribir noutra lingua
as palabras de amor
(por exemplo, dicir
exactamente iso:
hold your breath
very slowly
and think of Spinoza),
citar sen ir ás fontes,
tentar averiguar
quen foi Jack Johnson,
recitar en francés de Montréal,
dicir un verso longo
e non saber moi ben
qué significa
converter este
espazo
nunca caixa de son
arrimar a cabeza á caixa
do teu tórax,
despois pechar os ollos,
escoitar.

Mapa do medo

“Lembro os muros de vidro”,
contestou. E a man da súa nai
cando lle dixo “corre”
sen soltalo. Onde hai cruce,
hai perigo. Tantos coches
en México D. F.
Logo chegou o porto,
os submarinos nazis,
o lugar onde pouco queda en pé.
O viño arde e conforta.
É cedo e faise noite.
Ti non ves que no fondo
non hai nada? Queiman
contenedores nas rúas de París.
Unha revolución
no branco dos meus ollos.
Mentres, o mestre fala
do algodón e das máquinas.
Arqueoloxía industrial.
Pero cómo seguir
chamándolles ruínas
despois da última folga
(contigo, Lois Pereiro: “Fumes
de Baracaldo Rentería Sestao”).
As miñas barricadas,
os teus dedos.
Ti, tan guapo e tan baixo,
na estatura que fai
o amor doado. E por iso
tiveches que aprender
a escapar. Entrás, colles e marchas.
Ese é o movemento
da conquista. Somos
complementarios,
entendiches?
Nadaremos no Báltico,
entre a prata. Pensarei
no teu xeito de moverte.
Sen loción de afeitado.
Sen camisa.
Coa túa roupa de neno
cruzando aquela rúa.

No pain, no glory

Acepta ti o meu sangue que é pouco pero nega
e unicamente sabe andar ás sabas,
e torce coma os ríos, e non vai pola beira,
e non é silencioso.

Por se apagan a música,
e a noite nos sorprende
sen froita que roer.

(De fondo, unha da Velvet Underground.)

Itxita (fechado)

Aquel era o lugar
onde un home lle dixo
“son covarde”,
mentres ela pensaba
“agora non”.
Son as palabras
máxicas:
abren e fechan cousas.
Como o amor.
Era unha porta antiga.
Non se pode pasar.
Dividían os mortos
entre pobres e ricos.
Como agora.
Ela tiña un vestido
que despois quedou
vello. Úsao para durmir.
Unha tira de seda
e debuxiños rubios
polas mangas abaixo,
lonxe do corazón.
O narrador dicía:
xa se lles pasará.

Alto o fogo (Gudari)

Non era un cemiterio.
Tiña portas.
A primeira levaba
directamente ao espello.
Na segunda, o pestillo
non nos deixou saír.
Case non houbo sangue.
Non quedaron sinais.
El quixo resolver
todas as miñas dúbidas.
Como se din as nubes?
Como se din as tempas?
A súa descrición
avanzou sen descanso,
en orde descendente.
Era visto. De súpeto,
a voz da profesora.
Levei o dedo aos labios.
El pechábame os ollos.
Había unha intensidade
pouco común
no seu xeito de mirar.
O daquelas persoas
que ven algo
e cren que o viron todo.
Non o puido aturar.
No fondo, era un guerreiro.
Sempre ameí os feridos.
“Ti primeiro”. Tan lento.
“Non me mires así”.
Despois dixeran que non,
que non quería.
Hoxe, no teu país,
un grupo armado
asinou unha carta.
Era de amor, xa sabes:
a cousa dos finais
(adeus, adeus, din sempre
os que se necesitan).
A razón sempre foi
o meu único límite.
Son malinterpretada.
Como se dirá paz.

Coñeza Galicia en Castromil

Ás veces, dende a estrada
adivñamos rostros
nas enrugadas penas
e no interior das augas
o espírito do río.
É debido ao cansazo,
non á imaxinación.
Do mesmo xeito, un día,
vén o medo de estarmos,
con tanta e tanta escrita,
reclamando de balde
unha atención
que verdadeiramente
non nos corresponde.

Ángela Davis

1.

Imaxínoa agardando polo metro
en calquera estación,
ao sur do último sitio
transitábel. Imaxínoa
pensando en Jean Seberg.
Un aceno rabudo
que non ceda á chantaxe
da vida acomodada.
O abandono da lóxica
como proba concluínte
de que algo marcha mal
en todas partes.
Era unha alumna incómoda.
Metía en compromisos
a Marcusse.
“A mente máis inqueda
da súa xeración”.
Tiña un radar nos ollos,
afeita como estaba
a ver a vida
revelarse en vermello
en cada cuarto escuro
de Alabama.

2.

O campus era iso: un teito de auga.
Por incríbel que poida parecer,
un pouco máis arriba, cousas sólidas.
Máis abaixo, o sentido de pertenza.
Pois para que as mulleres puideran estudar
fixeron falta moitos teitos de auga.
Pero cómpre insistir en que non se avanzou:
os poemas son líquidos e non teñen cuberta.
Porque sen descampados non hai campus
(Lisboa, 2006, Faculdade de Letras:
“Eu aborto, tu abortas, ela aborta”,
“O feminismo está a pasar por aquí”,
ou “Deixa-te de fitas, queima os dogmas”).
Contraria ao idealismo no papel,
declaro o meu aprezo polos anos setenta,
un tempo no que unha cousa así como ser negra
lles importaba a moitos. É doado pensar
na présa dos tacóns, no chan composto:
niso que Baudelaire chamara, máis ou menos,
macadam, en nota que lle debo ao Manuel
Outeiriño (beizón por existir). Percusión:
pensamento. Eu sei que Angela Davis
tiña un par de zapatos amarelos
e que a súa chamada apenas distinguía
desexo de igualdade e desexo de corpo.
Poucas cousas se poden comparar
á febre da que veñen os poemas,
que é a febre dos laios: a do
amor. Revolución sexual:
aínda pendente.

3.

A tese doutoral encadernada en pel,
pero sen luxos.
Tema: a Revolución
Francesa (é dicir:
a de hoxe).
Economía de medios
e un ton sobrio
para un traballo agudo,
biográfico.
Nas notas, o trasfondo
paixonal: black's beaty, jungle fever,
black power and so on.

(Sabe recoñecer un prexuízo
a máis de mil quilómetros
e armarse contra el.)

Despois de agradecerlles
aos teus ollos
chegaren a este verso,
a pregunta sería, aproximadamente:
que ten para dicirche a ti
Angela Davis?